

Cap a Fresno, i més enllà

El proper 26 de novembre, la Federació internacional de Patinatge decidirà si ratifica la Federació Catalana com a membre de ple dret, malgrat el recurs interposat per l'Espanyola. El mateix dia, Catalunya jugarà amb Ucraïna a l'uropeu de futbol sala. A poc a poc, i malgrat les dificultats, les seleccions catalanes van trobant el seu lloc. Des dels esports més diversos.

Fresno. Possiblement per a molts aquesta ciutat nord-americana haurà estat un punt concret en el mapa gràcies a la selecció catalana d'hoquei patins. Perquè allà és on, el proper 26 de novembre, l'assemblea de la Federació Internacional de Patinatge (FIRS) haurà de ratificar l'admissió de la Federació Catalana com a membre de ple dret. Possiblement el fet no hauria passat del tràmit si no fos per la posició aferrissadament contrària que ha mantingut la Federació Espanyola, amb recurs inclòs. Les aigües s'han agitat tant (el president accidental de la Federació Espanyola, García Raposo —l'anterior va dimitir precisament per l'afer del patinatge català— ha acusat la Federació Internacional de negar-los "el pa i la sal"), que han obligat Isidre Oliveras, president de la FIRS, a pronunciar-se amb una carta pública i anunciar la seva dimissió si no hi ha la ratificació. El Comitè Olímpic Espanyol, per seva banda, aprovava per unanimitat (per tant, amb el vot de l'exjugador del FC Barcelona d'handbol i actual vicepresident del COE, Iñaki Urdangarín) obrir expedient disciplinari a Oliveras pel seu suport al patinatge català.

Mentre arriba la cita de Fresno, i amb la diplomàcia de la Federació Catalana a tota màquina, repassem la trajectòria d'altres disciplines esportives on hi ha representació oficial del Principat de Catalunya. Aquestes són les altres seleccions.

Corfbol i pitch & putt. El passat 30 d'octubre hi va haver un partit amistós oficial entre l'actual campiona del Mundial A, Holanda, i la del B, Catalunya. El resultat: 11 a 11. L'esport: el corfbol. Toni Jurado, president de la Federació Catalana, ens explica succintament les característiques d'una modalitat esportiva nascuda a Holanda fa poc més de cent anys i que l'any passat van practicar, al Princi-

pat de Catalunya, més de 8.000 escolars: "La finalitat és entrar una pilota en una cistella de vímet que hi ha dalt de tot d'un pal de 3,5 metres, sense tauler. A més, els equips són mixtos i queda prohibit l'individualisme: el jugador o jugadora que té la pilota no es pot desplaçar amb aquesta, així es fomenta la cooperació d'equip."

Des del maig del 1997 hi ha selecció catalana de corfbol en competicions oficials: "Nosaltres ja hem sentit 'Els Segadors'", puntualitza Jurado: "L'any 2003 vam guanyar el Mundial B: vam aconseguir la mateixa fita de la selecció d'hoquei patins, encara que els nostres fets passin més desapercebuts... De vegades penses que la gent prefereix un partit amistós de la selecció de futbol o de bàsquet que no participar ja oficialment en esports més petits..." De moment, i per mà del seleccionador nacional, Albert Vidana, Catalunya ha començat la preparació per al Campionat d'Europa 2006.

La selecció de pitch & putt va ser una de les convidades al balcó de la plaça de Sant Jaume, el passat 25 d'octubre. Acabaven de guanyar la Copa del Món i també van pujar a celebrar-ho amb la selecció d'hoquei. Fet i fet, com apunta Josep Maria Anzizu, president de l'Associació Catalana de pitch & putt, Catalunya és "el segon país en importància, després d'Irlanda", que és on va néixer aquesta modalitat esportiva amb "algunes semblances amb el golf" però que es practica en un camp molt més petit, amb menys nombre de pals i amb un sistema d'handicaps propi (i que al Principat compta amb més de 10.000 jugadors).

Com a membre fundadora de l'European Pitch & Putt Association, la catalana pertany a l'organisme europeu per propi dret. És clar que tampoc en aquest cas no hi ha Federació Espanyola: "Ara —apunta Anzizu—, amb la selecció, sembla que s'hi volen interessar, però nosaltres ja hi

“Es important que ens coneguim pel NOM”

A la selva de Sabah, a l'illa de Borneo (Malàisia), hi ha el Mount Kinabalu Climathon. Allà, els passats 2 i 3 d'octubre s'hi va viure un intens duel: era la setena i darrera prova puntuable per al mundial, Catalunya i Itàlia hi culminaven el seu estira-i-arrotonsa per fer-se amb el primer lloc, tant en la modalitat femenina com en la masculina. Parlem amb Anna Serra i Salamé, de la Unió Excursionista Urgellenca i campiona del món 2004 de skyrunner, les curses de muntanya. Quan ella explica en què consisteix aquest esport, fins i tot sembla fàcil.

—Són curses atlètiques, només que troben poc asfalt: es puja un cim i després es baixa. Aquest any la Copa del Món eren recorreguts de 22 quilòmetres la cursa més curta, i la més llarga, de 55.

—“Es puja un cim i després es baixa”: però pot tenir 4.000 metres!

—Sí, com el de Malàisia. Però al de la primera prova que vam fer, al País Basc, tot just es pujaven 1.500 metres. No sempre són alçàries considerables, però sí que hi ha desnivell: vas pujant i baixant, pujant i baixant. Sí que requereix una miqueta de capacitat, potser... [Riu.] Però és un esport que comença a ser bastant popular: encara que en pot espantar la duresa, també atrau la muntanya, i el fet de superar-se un mateix. Cada vegada hi ha més gent que fa curses i cada vegada hi ha més gent que li agrada poder-ho veure.

—Com se sent, tornant de Malàisia com a campiona del món?

—El mundial és un premi a la regularitat. Ser campiona, sobretot, anima molt a continuar entrenant-se per millorar. Perquè no totes les curses són iguals: n'hi ha que són més per pistes i d'altres que van per trams rocósos, que hi ha tarteres o que has de grimpar... El fet de guanyar no vol dir que tot se't doni bé: t'anima a millorar la tècnica.

—Sempre ha competit amb la selecció catalana?

—Amb proves d'aquest tipus, sí. I em fa moltíssima il·lusió córrer amb la samarreta de Catalunya i poder guanyar.

“Sembla que a Espanya no els agradi que tinguem una samarreta diferent de la seva.”

—Com els reben, a les competicions?

—Ja som “els catalans”. Els italians sempre han estat els reis de la muntanya, perquè fa més anys que competeixen, però ara ens miren amb respecte.

—I no pregunten què és això de Catalunya?

—Potser sí, però ho expliques i ja està. El que passa és que també s'ha de lluitar bastant amb el que s'escapa al darrere: “La selecció catalana... que ve d'Espanya”, diuen. I cal anar-ho explicant.

—Enguany la rebuda ha estat sonada.

—L'any passat no vaig anar a l'última prova i no vaig viure això dels periodistes preguntant... i tot plegat. Sorpren, sobta, i després tot torna a la normalitat: t'adones que el futbol és el futbol i que si ara s'ha parlat més de nosaltres és perquè políticament interessava.

—Potser ho podríem aprofitar per adonar-nos que hi ha vida més enllà del futbol.

—Que hi ha molts esports i gent a qui agrada competir amb la samarreta del seu país. És important que funcionin les seleccions, que ens coneguim pel nom i sàpiguen d'on som i d'on venim i què volem.

—A què atribueix l'èxit català en aquest esport?

—Potser és que som tossuts de mena [riu], que ens agrada l'esforç i les coses difícils, i per això ens hi posem.

—Han competit contra Espanya?

—Els no han fet selecció.

—Quin futur els augura, a les seleccions catalanes?

—Ara per ara sembla que anem bé, a veure què passa amb l'hoquei... Pense que des d'Espanya no ens ho posaran fàcil. Sembla que no els agradi que nosaltres tinguem una samarreta i ells una altra, i de vegades, corrent i tot, hem sentit comentaris del tipus “oye, podríais hablar en español”. A Catalunya hi ha molt bons esportistes i suposo que els fa por trobar-se competint en un Espanya-Catalunya i que els guanyem. N. C.

som fa anys i ho tenim lligat.” Participen als tornejos europeus des de l'any 1999.

Curses de muntanya i fisiculturisme. La Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) va ingressar l'any 2000 a la FSA (Federation for Sport at Altitude): per tant, la selecció ca-

talana pot competir oficialment en la modalitat de curses de muntanya. Competir-hi i guanyar, quan escau. I val a dir que escau sovint: enguany, Agustí Roc s'ha proclamat campió del món per tercer any consecutiu, mentre que en la modalitat femenina la campiona és Anna Serra (subcampiona l'any passat, quan va

guanyar el mundial Teresa Forn). També el tercer lloc té nom català (Ester Hernández), i el quart (Joan Colomer i Teresa Forn), i el cinquè (Esteve Canal).

Lluís Aloy, responsable de la selecció, explica que si bé la primera vegada que van competir al campionat del món, l'any 1998, “vam anar una mica de no-

Dalt, la selecció catalana de corfbol, en competició. A sota, celebració del campionat del Mundial B d'hoquei patins; i Iñaki Urdangarín, que vota en contra de les seleccions catalanes.

vençans, amb una infraestructura molt minsa”, ara la situació s’ha normalitzat. I també el ressò ha augmentat: “El primer any que vam guanyar el campionat pràcticament no va tenir ressò; l’any passat hi va haver una recepció al Palau de la Generalitat, i aquest any, a més, hi ha hagut la festa i els mitjans de comunicació n’han estat més pendents, encara que l’hoquei centri les mirades.” Les perspectives? “Continuar competint, i provar de mantenir el nivell”, respon de seguida Aloy. I amb l’al·licient de la nova classificació per equips: “Això donarà encara més nom a Catalunya.”

Els passats 5 i 6 de novembre, a Bolzano (Itàlia), s’hi va celebrar el Mundial de Fisioculturisme: aquest 2004 ha estat el sisè any en què la selecció catalana hi ha participat. I el resultat també ha estat més

que correcte: en tercera posició en la classificació per equips, i Fèlix Barrachina, sotscampió en la categoria de més de 85 quilos. Com a esport de competició, el fisioculturisme, un esport de modelar el cos segons uns canons i uns volums establerts, va començar les seves exhibicions fa tot just dotze anys, provinent de l’halterofília. Els catalans, com a membres fundadors de la Federació Internacional, també hi competeixen sense problemes: “La raó és molt senzilla”, explicava recentment a la premsa Enric Torrent, president de la Federació Catalana: “No hi ha Federació Espanyola d’aquest esport.”

Twirling i futbol sala. Són com les *majorettes* –de fet, neix d’aquestes–, però no ben bé. L’esport del twirling prové dels EUA, on es va començar a practicar

a mitjan segle XX: és una especialització, passada a l’àmbit esportiu, de les exhibicions de les *majorettes*, amb exercicis propis de la gimnàstica i competicions reglades. La Federació Catalana de twirling és membre de ple dret de la NBTA Europe i competeix en nom propi.

Un dels darrers esports que s’ha sumat a la llista de les competicions oficials ha estat el futbol sala. El 19 de novembre presentava la seva selecció masculina en roda de premsa conjunta amb Rafael Niubò, secretari general de l’Esport de la Generalitat. Ha estat després d’una llarga pugna amb la Federació Catalana de Futbol (FCF) per a la representació de l’esport *indoor* (en pista coberta), que resumeix Carles Alonso, de la Federació Catalana de Futbol Sala (FCFS): “Quan nosaltres ja existíem, des de la FCF van crear el ‘comitè de futbol sala’”. Aleshores, entre recursos i apel·lacions, no s’ha aclarit la situació i la FCFS no ha pogut començar a competir internacionalment fins al maig d’enguany (“amb el canvi de govern –destaca Alonso–, hem posat fil a l’agulla”). El cas és que, depenent de la FCF, i amb aquests, de l’espanyola, el futbol sala català no tenia possibilitats d’accedir als campionats internacionals. Amb una federació pròpia –que no té Espanya–, sí que ho pot fer (“a la Unió Europea de Futbol Sala, UEFS –destaca Alonso–, es reconeixen federacions, no estats”). Així, des d’aquest maig del 2004, la FCFS n’és membre de ple dret. I el mateix mes de maig participava a l’europeu femení, a Rússia, i aconseguia el sots campionat.

“Ara –continua Alonso–, els toca als nois: anem a jugar el Campionat d’Europa.” Serà, precisament, al voltant de la cita de Fresno: mentre als EUA es decidirà el futur de les seleccions de patinatge, a l’altra punta del globus l’equip de futbol sala competirà, des del 24 de novembre (i si continuen el 28 significarà que han arribat a la final), a Bielorússia. Amb l’única preocupació d’haver-se trobat, per sorteig, amb el grup difícil (Ucraïna i Rússia com a màximes –i més difícils– rivals). És a dir, amb les mateixes preocupacions que qualsevol altra selecció.

Núria Cadenas